

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Włochy) w dniu 6 listopada 2008 r. — Dow Italia Divisione Commerciale srl przeciwko Ministero Ambiente e Tutela del Territorio e del Mare i in.

(Sprawa C-479/08)

(2009/C 19/25)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dow Italia Divisione Commerciale srl

Strona pozwana: Ministero Ambiente e Tutela del Territorio e del Mare i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada „zanieczyszczający płaci” sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, a w szczególności art. 2050 kodeksu cywilnego, który umożliwia władzom publicznym, w przypadku gdy na skażonym obszarze prowadzi działalność wiele podmiotów gospodarczych, nałożenie na nich zobowiązań w zakresie rekultywacji tego obszaru, bez wcześniejszego ustalenia w sposób indywidualny odpowiedzialności każdego z nich za zanieczyszczenie lub wyłącznie z uwagi na fakt, że sytuację ich charakteryzuje posiadanie środków produkcji i zatem są obiektywnie odpowiedzialni za szkody przez nie wyrządzone w środowisku lub też, czy mogą być oni zobowiązani do rehabilitacji środowiska naturalnego w związku ze stwierdzonym zanieczyszczeniem, nawet bez względu na materialne przyczynienie się do zanieczyszczenia i rozmiar tego przyczynienia się?
- 2) Czy na podstawie zasady „zanieczyszczający płaci” władze administracyjne mogą obciążyć kosztami działań w zakresie ochrony, rekultywacji i rehabilitacji środowiska podmioty gospodarcze wykorzystujące zanieczyszczone tereny, bez wcześniejszego ustalenia związku przyczynowego między działaniem a stwierdzonym zanieczyszczeniem?
- 3) Czy na podstawie zasady „zanieczyszczający płaci” i zasady proporcjonalności można nałożyć na podmioty gospodarcze wykorzystujące zanieczyszczone tereny obowiązek podjęcia działań, które nie pozostają w bezpośrednim związku z indywidualnym udziałem każdego z nich w zanieczyszczeniu i rozmiarem tego udziału?
- 4) Czy na podstawie zasady „zanieczyszczający płaci” i zasady proporcjonalności można nałożyć na podmioty gospodarcze, które nie przyczyniły się do wprowadzenia do środowiska substancji zanieczyszczających, zobowiązania w zakresie ochrony, rekultywacji i rehabilitacji środowiska oraz obciążyć je kosztami i działaniami równoważnymi, jeżeli nie identycznymi z tymi nałożonymi na podmioty, które przyczyniły się do wprowadzenia do środowiska substancji zanieczyszczających?

- 5) Czy na podstawie zasady „zanieczyszczający płaci” i zasady proporcjonalności władze administracyjne mogą nałożyć obowiązek podjęcia działań, niezależnie od oceny, czy narzucone rozwiązania są odpowiednie w stosunku do kosztów obciążających podmioty indywidualne, przewidując działania szersze lub wykraczające poza te bezwzględnie konieczne dla realizacji celu, który sama administracja zobowiązana jest osiągnąć?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 10 września 2008 r. w sprawie T-106/07 Alcon Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 10 listopada 2008 r. przez Alcon Inc.

(Sprawa C-481/08 P)

(2009/C 19/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Alcon Inc. (przedstawiciel: M. Graf, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), *Acri.Tec AG Gesellschaft für ophthalmologische Produkte

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok winien zostać uchylony z poniżej przedstawionych przyczyn:

- wypaczenie faktów i dowodów, ponieważ właściwy krąg odbiorców składa się ze zwykłych konsumentów. Jest to kwestia prawna, która musi zostać rozstrzygnięta przez Trybunał, nawet jeżeli argument ten został przedstawiony po raz pierwszy na rozprawie („da mihi facta, dabo tibi ius”).
- błędne zastosowanie i wykładania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾ oraz wypaczenie faktów i dowodów, ponieważ okazuje się, że pod uwagę wzięto wyłącznie wymowę znaków towarowych „BioVisc” i „DUOVISC” w języku angielskim, pominięto natomiast ich wymowę w języku francuskim.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).